

Vrijdag 23 Oct. j.l. nam ik een Kauwtje waar, dat zich vergastte aan een Zadelzwam (*Polyporus squamosus*) en hiervan ook een behoorlijke portie naar binnen werkte.

Misschien is 't niet eens 't vermelden waard, doch baat het niet, 't schaadt evenmin.

Sexbierum, 26 Oct. '31.

RIJKEL TEN KATE.

Geelgorzentragedie. In het Juli-nummer werd onder „Vogeldrama” verteld van een wezel die het nest van een zwartkopmees plunderde. Een soortgelijk geval, merkwaardig genoeg op denzelfden datum, beleefde ik bij de oude Koedood.

Den geheelen morgen had ik gegrasduind tusschen de rijke moerasflora van dit aardige rietlandje. Uit alle richtingen klonk het „karre” en „orre” van groote en kleine karakiet, de rietgors telde aan één stuk door in het topje van een rietstengel, de rietzanger liet zich niet van de wijs brengen door de schrille fluitkreet van het langsschommelende stocmtramshiertje, en deed onvermoed zijn melodieuze liedje wegsnipperen over het bloeiende watervlak.

De zon stond pal in 't zuiden, tusschen de kreupelboschjes trilde de warme lucht en een zekere loomheid begon op alles beslag te leggen. Ik liet me neervallen in het lange gras, onder een rij hooge, slanke wilgen, en verlustigde mij in den aanblik van een boomgaard met een weelde van rose appelbloesems. De koekoeken, die telkens heen en weer jakkerden met felle schreeuwgeluiden, zaten nu, drie in getal, een paar boomen verder in het jonge bladgroen verscholen. Hun roep, die me tot dusver steeds vergezelde was verstomd. Opeens een geritsel boven me, en mijn vriend geelgors maakte zijn opwachting met een snavel vol insectenlekkers. Dit deed mijn activiteit meteen weer toenemen, en met den kijker in stelling afwachten, waar dit bezorgd zou worden.

Even geduld en hij liet zich vallen in de hooge vegetatie langs den slootkant. Na korten tijd kwam hij weer tevoorschijn en vloog naar een appelboom.

Met het horloge in de hand wachtte ik af. Vijf minuten verliepen, en hij zat weer op hetzelfde wilgentakje met de noodige insecten. Twee minuten, en de slootkant had hem opgeslokt. Voorzichtig sloop ik dichterbij, en verborgen achter een witte haag van fluitekruid, zag ik hem van een paaltje op een rietstengel, en als een muis tusschen het gras wegglijpen.

Verscheidene malen herhaalde zich de kringloop appelboom, wilgentakje, paaltje, rietstengel en verdwijning, in vijf tot zeven minuten. Totdat ook het vrouwtje uit de lucht kwam vallen en beiden op het paaltje zaten. Zij ging eerst naar beneden, zonder tusschenlanding, kwam vlug terug, en toen was het de beurt van manlief om zijn buit af te leveren. Samen vlogen ze heen, nu naar een ander gedeelte van den boomgaard.

Na vijf minuten kwam het geelkopje alleen terug, ineens op het paaltje, waar hij twee minuten pauzeerde, alvorens via rietstengel langs den slootkant weg te duiken.

Toen hij weer op jacht ging, in dezelfde richting van de vorige reis, nam ik de gelegenheid waar, om nog iets dichterbij te komen. In een kuiltje, halverwege de sloothelling lag een stevig gevlochten nestje, met vier jongen. Het waren net grijs-blauwige beursjes, van binnen rood gevoerd, met gele sluiting.

De bekjes gingen telkens even dicht en dan weer wijd open. Even gekeken naar dit heerlijke tafereeltje en dan weer gauw terug. Ditmaal verliepen er bijna tien minuten eer het mannetje op het paaltje verscheen.

In stille genieting bleef ik zoo eenigen tijd dit af- en aanvliegen der ouden volgen. Plotseling gebeurde er echter iets, dat dit vogelhuishouden wreed verstoorde. Samen zaten ze weer op het paaltje, het vrouwtje wickte naar het nest, doch op 't zelfde moment fladderde ze angstig kwetterend boven de sloot. Dat moest een oorzaak hebben, en ik ging eens poolshoogte nemen. De schrik sloeg me om het hart bij wat zich hier afspeelde.

Een wezel was bezig zijn moorddadig werk te verrichten. Z'n flijmscherpe tanden had hij in één der jongen gezet; een bruine schim flitste weg, en verloor zich in de dichte begroeiing langs den slootkant.

Het eerst zoo vredige plekje bood nu een troosteloze wanorde. Eén der jongen lag verminkt in de sloot, twee als vormeloze hoopjes tusschen de ruïne van het nest, de vierde was verdwenen.

Op het paaltje zat nog steeds het mannetje met zijn bekje vol voedsel voor de jongen.

Wel had ik nu de zekerheid, dat ook dit roofdier tot de fauna van de Koedood gerekend kon worden, doch de lust tot verder waarnemen ontbrak me dien dag.

Rotterdam.

C. BEUKELMAN.

De Musschenstaartziekte. Het heeft dit jaar al enkele malen mijn verwondering gewekt, telkens musschen te ontmoeten, nagenoeg zonder staart. In het park eenmaal drie bij elkaar, en in de stad kom ik ook nog al eens zoo'n exemplaar tegen. Nu ik iets las over de ziekte der Londensche musschen, die zich kenmerkt in het verdwijnen van den staart, lijkt het me niet onwaarschijnlijk, dat we in onze stad met dezelfde ziekte te doen hebben, reden waarom ik U van deze gevallen in kennis stel.

Rotterdam, 20 October 1931.

C. BEUKELMAN.